

Advies

Rolnummer: RP. 122

DE BEDRIJFSKOMMISSIEKAMER VOOR RIJK EN POLITIE,
ADVISERENDE NAAR AANLEIDING VAN EEN VERZOEK OM
BEMIDDELING EN ADVIES INZAKE EEN GESCHIL TUSSEN:

De ondernemingsraad van de rechtbank Almelo, hierna te noemen de
ondernemingsraad, enerzijds

en

de bestuurder van de rechtbank Almelo (de onderneming) anderzijds.

Verloop van de procedure

De ondernemer/bestuurder heeft besloten dat afkoop van vakantie-uren (ten behoeve van de inzet voor IKAP-doeleinden) niet zal worden toegestaan in verband met een verwacht begrotingstekort (besluit d.d. 8 februari 2006).

Dit besluit is op 21 februari 2006 meegedeeld aan het personeel.

De ondernemingsraad heeft daarop in de overlegvergadering d.d. 28 februari 2006 vragen gesteld over het besluit.

In de overlegvergadering van 14 maart 2006 verzoekt de ondernemingsraad de bestuurder het besluit in heroverweging te nemen en beroept de ondernemingsraad zich voorts op zijn instemmingsrecht. De bestuurder blijkt niet bereid om het besluit te heroverwegen.

Bij brief d.d. 17 maart 2006 roept de ondernemingsraad de nietigheid in van het besluit, zoals het is kenbaar gemaakt aan de medewerkers van de rechtbank per e-mail d.d. 21 februari 2006.

In zijn brief van 21 maart 2006 aan de bestuurder licht de ondernemingsraad zijn standpunt nader toe dat sprake is van een instemmingsplichtig besluit, waarvan de nietigheid inmiddels is ingeroepen.

In de vergadering van het bestuur van de rechtbank d.d. 22 maart 2006 nuanceert de ondernemer/bestuurder zijn besluit van 8 februari 2006: als beleid voor een individuele beslissing op een IKAP-verzoek dat strekt tot afkoop van vakantie-uren geldt voor 2006 dat deze verzoeken niet zullen worden gehonoreerd, gelet op het financiële budget en de uitgaven 2006/het begrotingstekort 2006.

Behandeling van het geschil

Bij brief van 27 april 2006, aangevuld bij brief d.d.16 mei 2006, heeft de ondernemingsraad het geschil ter bemiddeling c.q. advisering als bedoeld in artikel 36, derde lid, van de WOR voorgelegd aan de Bedrijfscommissie voor de Overheid. Dit geschil is door de Bedrijfscommissie ter behandeling doorverwezen naar de Bedrijfscommissiekamer voor Rijk en Politie (hierna: de Kamer).

De bestuurder heeft bij schrijven d.d. 7 juni 2006, zijn visie gegeven betreffende het geschil.

De Kamer heeft partijen in de gelegenheid gesteld om op 29 juni 2006 tijdens een zitting van de Kleine Commissie – welke de Kamer uit haar midden heeft samengesteld voor de uitvoering van het mondelinge gedeelte van de bemiddelingsprocedure – hun standpunten toe te lichten.

Namens de ondernemingsraad zijn ter zitting verschenen de heer W. Nobbenhuis (voorzitter), de heer M. Melaard (lid) en mevrouw J.H. Frederiks-Slooijer (ambtelijk secretaris).

De heer H. Snitjer, door de ondernemer aangemerkt als bestuurder, is ter zitting verschenen, tezamen met mevrouw M.J.M. Gehring (hoofd P&O).

Desgevraagd hebben partijen aangegeven te kunnen instemmen met een verlenging van de 2-maanden-termijn waarbinnen de Kamer het advies behoort uit te brengen.

Partijen hebben medegedeeld dat zij niet bereid zijn overeen te komen om de uitspraak van de Bedrijfscommissie bij wijze van bindend advies te aanvaarden.

Omvang van het geschil

Ter beoordeling ligt voor de beantwoording van de vraag of het besluit genomen in de bestuursvergadering van 8 februari 2006, meegedeeld aan het personeel op 21 februari 2006, nader genuanceerd in de bestuursvergadering d.d. 22 maart 2006, inhoudende dat verzoeken om afkoop van vakantie-uren in het kader van IKAP over het jaar 2006 in principe niet zullen worden gehonoreerd, instemmingsplichtig is op grond van artikel 27, eerste lid, onder b, WOR.

Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, geldt dat de bestuurder het besluit niet kan uitvoeren, aangezien de ondernemingsraad tijdig de nietigheid ervan heeft ingeroepen.

Standpunt van de ondernemingsraad

De ondernemingsraad is van mening dat het besluit instemmingsplichtig is, omdat het moet worden aangemerkt als een besluit tot vaststelling, wijziging of intrekking van de vakantieregeling. Er is sprake van een besluit met een generiek karakter; het geldt voor alle medewerkers van de rechtbank. In de individuele afwijzingsbeslissingen heeft de werkgever volstaan met verwijzing naar het bestuursbesluit.

Artikel 22, leden 13 en 15 van het ARAR en de op dit artikel gebaseerde IKAP-regeling voorzien in een individuele aanspraak op afkoop van vakantie-uren voor iedere ambtenaar afzonderlijk. Het bevoegd gezag dient in ieder voorgelegd individueel verzoek een individuele beslissing te nemen.

De bestuurder heeft nu besloten dat alle individuele aanvragen in 2006 zullen worden afgewezen, omdat de begroting 2006 niet sluitend is. Dat betekent, in de visie van de ondernemingsraad, dat de bestuurder een nadere uitvoeringsregeling met betrekking tot de toepassing van artikel 22 ARAR voor 2006 heeft vastgesteld. Het te verwachten begrotingstekort over 2006 moet kennelijk worden gezien als een dienstbelang dat zich verzet tegen toekenning van aanvragen tot afkoop van vakantie-uren. Over deze lokale uitvoering is geen overleg geweest met de vakorganisaties.

Standpunt van de bestuurder

De bestuurder is van oordeel dat het standpunt van de ondernemingsraad niet juist is, met andere woorden, hij heeft geen instemmingsplichtig besluit genomen. De afkoop van vakantie-uren is niet het doel van de toegekende vakantieaanspraken. De bestuurder meent voorts dat geen sprake is van een recht op afkoop. De bestuurder heeft met het in het geding zijnde besluit niet de intentie om het opnemen van vakantie-uren nader te regelen. De medewerker wordt ook niet geschaad in zijn keuzevrijheid bij het regelen van vakantieverlof. Individuele aanvragen tot afkoop zullen overigens op de eigen merites worden beoordeeld.

Ter zitting verkregen inlichtingen

Door de voorzitter is aangegeven dat de vraag die ter beantwoording voorligt zich niet echt leent voor bemiddeling, aangezien het gaat om de vaststelling of het genomen besluit, zoals dat is gecommuniceerd aan het personeel, instemmingsplichtig is.

De ondernemingsraad is ter zitting nadrukkelijk gevraagd nader toe te lichten waarom naar zijn mening sprake is van een vakantieregeling. De ondernemingsraad heeft hierop geantwoord dat het besluit een nadere uitwerking is van de vakantieregeling ex artikel 22 ARAR. Laatstgenoemd artikel gaat over vakantieaanspraken en afkoop van aanspraken. Het besluit om bij deze rechtbank in 2006 geen afkoop toe te staan, behoudens uitzonderingen die dan zouden moeten blijken bij de toetsing van individuele aanvragen, wordt door de ondernemingsraad aangemerkt als een lokale, generieke regeling, die onderdeel uitmaakt van de geldende vakantieregeling. De keuzevrijheid van de individuele medewerker wordt ingeperkt. In de praktijk blijkt dat elke aanvraag wordt afgewezen, onder verwijzing naar het bestuursbesluit.

Inhoudelijk bezien zet de ondernemingsraad voorts vraagtekens bij het argument van de bestuurder dat sprake zou zijn van een precaire financiële positie, die zou nopen tot het nemen van het besluit. Uit de eerste vier maanden rapportage over 2006 blijkt dat de omzetcijfers hoger zijn dan begroot. Dit is van rechtstreekse invloed op de beschikbare financiële middelen, die hierdoor dus in gunstige zin worden beïnvloed. De ondernemingsraad verwijt de bestuurder dat hij jaarlijks de vrijheid wil hebben om naar believen te sturen op het litigieuze onderwerp. Dit streven verhoudt zich niet tot het bepaalde in het ARAR.

De ondernemingsraad geeft aan dat hij altijd bereid is om nader te overleggen over een lokale invulling, maar dan moet de bestuurder wel met een goed verhaal komen.

Van de zijde van de bestuurder wordt ter zitting aangegeven dat hij in ieder voorliggend verzoek om afkoop een afgewogen beslissing neemt (ieder verzoek wordt op zijn merites beoordeeld). Van jaar tot jaar wordt bovendien beoordeeld of er financiële draagkracht is om verzoeken toe te wijzen.

Ten behoeve van het jaar 2006 heeft de ondernemer vastgesteld dat de financiële middelen beperkt zijn, aangezien met ingang van dit jaar een andere bekostigingsgrondslag van toepassing is en er voorts een forse reservering dient plaats te vinden in verband met een te verwachten uitstroom van medewerkers in de komende zeven à acht jaar. In het eerste kwartaal van 2006 is sprake van een kleine overproductie op sommige afdelen, bij andere afdelingen is dat niet het geval. De stelling van de ondernemingsraad dat de financiële situatie zoals die zich heeft ontwikkeld in de eerste maanden van 2006 moet leiden tot een bijstelling van de begroting, waardoor er meer financiële armslag is, wordt door de bestuurder uitdrukkelijk betwist.

De bestuurder wijst er op dat de afkoop van verlof geen recht, maar een mogelijkheid is. De individuele keuzevrijheid van medewerkers wordt niet aangetast, zoals al eerder aangegeven, wordt ieder verzoek individueel beoordeeld.

Er kunnen omstandigheden zijn die toewijzing rechtvaardigen (bijvoorbeeld bij een hoge werkdruk, vakanties of lang voortdurende ziekte van collegae).

Tot nu toe is één verzoek ingewilligd (na behandeling op bezwaar in het kader van de AWB). Naar de mening van de bestuurder is in casu geen sprake van een vakantieregeling in de zin van de WOR.

Desgevraagd door de Kleine Commissie geeft de ondernemingsraad aan dat wel sprake is van een regeling, omdat alle verzoeken worden/zijn afgewezen, behoudens één, reeds genoemde, uitzondering (met een beroep op de hardheidsclausule).

Op de vraag van de voorzitter hoe in deze onderneming wordt gehandeld ten aanzien van vakantie-uren uitstijgend boven het aantal dat mag worden meegenomen naar een volgend jaar, antwoordt de bestuurder dat in dat geval de mogelijkheid van afkoop wordt geboden.

De voorzitter wijst er op dat de problematiek ook vanuit een andere invalshoek kan worden benaderd. Niet opgenomen vakantie-uren vormen een (toekomstige) financiële verplichting. De afkoop van vakantie-uren eveneens. De waarde ervan zou moeten blijken op de balans aan het einde van het kalenderjaar. De bestuurder zou het voormelde in zijn overwegingen kunnen betrekken.

De bestuurder onderschrijft dit standpunt ten dele. Bij individuele verzoeken wordt een afweging gemaakt op basis van de argumenten die spelen in het voorliggende verzoek. Dit laat onverlet dat de bestuurder wel een eenduidig beleid wil voeren.

De ondernemingsraad merkt op dat het kapitaliseren van verlofaanspraken thans niet zichtbaar is op de balans. De bestuurder bevestigt dit.

Overigens is de ondernemingsraad van mening dat de sectorhoofden/-managers geen enkele speelruimte hebben voor het maken van een individuele afweging in voorliggende verzoeken. Indien er geen sprake is van een regeling, gelijk de bestuurder beweert, dan zouden de hoofden beleidsruimte moeten hebben om een beslissing te nemen die hen juist dunkt, waarbij een andere weg van argumenten mogelijk is. Dit is in de praktijk niet het geval.

In het verlengde van het hetgeen is besproken geeft de ondernemingsraad aan dat hij niet voldoende wordt geïnformeerd door de bestuurder. Zo zou de ondernemingsraad graag een overzicht van ingediende verzoeken om afkoop van vakantie-uren ontvangen, alsmede inzicht in de daarop genomen besluiten. Eveneens zou de ondernemingsraad een cijfermatige onderbouwing willen zien van het standpunt van de bestuurder dat het financieel niet mogelijk is om afkoop van vakantie-uren toe te staan.

Er worden voorts ook vakantie-uren ingekocht door medewerkers. Het cijfermatige overzicht hiervan ontbreekt ook.

De ondernemingsraad vraagt de Kleine Commissie haar licht te laten schijnen over de informatieverstrekking en – in algemene zin - de kadering van het probleem op grond van de WOR.

De bestuurder merkt op dat van de mogelijkheid van inkoop van vakantie-uren zeer beperkt gebruik wordt gemaakt. De omvang van de inkoop en van de afkoop, kan op basis van ervaringsgegevens worden ingeschat. Deze gegevens hebben een rol gespeeld bij de besluitvorming van de ondernemer. De bestuurder is bereid om de ondernemingsraad dit inzicht te verstrekken.

De voorzitter merkt op dat het verstrekken van de gevraagde informatie er toe kan leiden dat er in ieder geval overleg wordt gevoerd over de inhoud in plaats van de vorm.

Desgevraagd door de Kleine Commissie geeft de bestuurder aan dat een beleid ten aanzien van de inleg voor levensloop (nog) niet is geformuleerd, aangezien een verzoek om inleg de werkgeefster nog niet heeft bereikt.

Het aanbod van partijen om de financiële gegevens (begroting, kwartaal rapportages) aan de Bedrijfscommissie te verstrekken, wordt in beraad gehouden. Indien noodzakelijk, kan de Bedrijfscommissie deze gegevens alsnog opvragen.

Relevante bepalingen uit de WOR:

Artikel 27, eerste lid

De ondernemer behoeft de instemming van de ondernemingsraad voor elk door hem voorgenomen besluit tot vaststelling, wijziging of intrekking van:

a (...);

b een werktijd- of een vakantieregeling;

c tot en met l (...);

een en ander voor zover betrekking hebbende op alle of een groep van de in de onderneming werkzame personen.

Tweede, derde en vierde lid

(...).

Vijfde lid

Een besluit als bedoeld in het eerste lid, genomen zonder de instemming van de ondernemingsraad of de toestemming van de kantonrechter, is nietig, indien de ondernemingsraad tegenover de ondernemer schriftelijk een beroep op de nietigheid heeft gedaan. De ondernemingsraad kan slechts een beroep op de nietigheid doen binnen een maand nadat hetzij de ondernemer hem zijn besluit overeenkomstig de laatste volzin van het tweede lid heeft meegedeeld, hetzij – bij gebreke van de mededeling – de ondernemingsraad is gebleken dat de ondernemer uitvoering of toepassing geeft aan zijn besluit.

Zesde lid

(...).

Overige van toepassing zijnde regelingen:

ARAR

Artikel 21c

Onze Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties stelt regels ten aanzien van individuele keuzemogelijkheden in het arbeidsvoorwaardenpakket.

Hoofdstuk 5 vakantie en verlof (art. 22-34g)

§ 1 vakantie

De aanspraak op vakantie

Artikel 22

Leden 1 tot en met 12 (...)

13.

Indien het belang van de dienst zich daartegen niet verzet, kan het bevoegd gezag op aanvraag van de ambtenaar eenmaal per kalenderjaar zijn aanspraak op vakantie verlagen. Het aantal uren vakantie waarmee de aanspraak kan worden verlaagd, bedraagt ten hoogste het aantal uren vakantie waarop de ambtenaar over het desbetreffende kalenderjaar aanspraak heeft, verminderd met: 144 uur vermenigvuldigd met de voor de ambtenaar geldende arbeidsduurfactor. Zo nodig vindt afronding naar boven plaats.

14 (...).

15.

De ambtenaar wordt voor elk uur vakantie waarmee zijn aanspraak op vakantie overeenkomstig het dertiende lid wordt verlaagd, een vergoeding toegekend ten bedrage van het salaris per uur dat hij geniet op de door het bevoegd gezag krachtens het veertiende lid vastgestelde datum.

16 (...).

Voorts: Regeling Individuele keuzen in het arbeidsvoorwaardenpakket (IKAP)

Overwegingen van de Kamer

Met betrekking tot het door partijen naar voren gebrachte en het ter zitting besprokene, overweegt de Kamer het volgende.

Ter beoordeling ligt voor of het besluit zoals dit is gecommuniceerd met het personeel op 21 februari 2006 en zoals dit nader is genuanceerd in de bestuursvergadering d.d. 22 maart 2006, instemmingsplichtig is op grond van artikel 27, eerste lid, onder b, WOR.

Onder de werkingssfeer van artikel 27, eerste lid onder b, WOR vallen de besluiten van de bestuurder/ondernemer tot het treffen van een vakantieregeling. Er moet zijn voldaan aan twee voorwaarden: het besluit tot vaststelling, wijziging of intrekking moet betrekking hebben op a) *een regeling* en b) een regeling op het terrein van *vakantie* (of werktijd).

Een regeling is een besluit van algemene strekking, het geldt voor het gehele personeel of één of meer groepen daarvan. Bovendien moet het bij herhaling kunnen worden toegepast. Ook regelingen die als tijdelijk worden voorgesteld, maar die duurzame, onomkeerbare gevolgen kunnen hebben voor het personeel, vallen onder het instemmingsrecht.

Door de ondernemingsraad is in dit verband er op gewezen dat het besluit een generiek karakter heeft, terwijl de bestuurder van mening is dat zijn besluit slechts een beleidslijn inhoudt en dat hij verzoeken om afkoop beoordeelt op hun eigen merites (individuele verzoeken vragen om individuele weging van argumenten).

De Kamer meent dat op grond van de schriftelijk en mondeling verstrekte inlichtingen door partijen, is komen vast te staan dat het beleid van de bestuurder inhoudt dat verzoeken worden afgewezen verband met de financiële situatie in het jaar 2006, tenzij in een (uitzonderlijk) individueel geval wordt geoordeeld dat toewijzing moet worden toegestaan. Ingediende verzoeken zijn tot op heden, op één uitzondering na, afgewezen met een beroep op deze beleidslijn. Door de bestuurder is ter zitting ook nadrukkelijk aangegeven dat een eenduidig beleid met betrekking tot de afkoop wordt gevoerd.

De Kamer meent, anders dan de bestuurder, dat in casu individuele besluiten zijn genomen, die zijn gebaseerd op de algemene beleidsregel, die de rechtspositie van de medewerkers rechtstreeks raken, die herhaald kunnen worden toegepast en ook herhaald zijn toegepast. Deze beleidsregel is zodanig bijzonder van aard dat de regel een onderscheidend vermogen heeft ter beslissing van voorliggende verzoeken om afkoop (in dit verband wijst de Kamer ook naar een beschikking van de Rechtbank Breda, sector kanton d.d. 20 augustus 2003, inzake de belastingdienst Breda).

De Kamer komt dan ook tot de conclusie dat het in het geding zijnde besluit, moet worden aangemerkt als een regeling als bedoeld in artikel 27 WOR.

De tweede voorwaarde houdt in dat het moet gaan om een regeling op het terrein van vakantie.

De Hoge Raad heeft uitgesproken dat onder een vakantieregeling moet worden verstaan een regeling die vastlegt de wijze waarop de vakantie-uren kunnen worden opgenomen of de periode waarin dat kan gebeuren (zoals de vaststelling van een collectieve vakantieregeling of verplichte snipperdagen (zie HR 11 februari 2000, ROR 2000, 20, het 'pretverlof' arrest).

Daaronder is niet begrepen de vaststelling van het aantal dagen. Deze vaststelling betreft de arbeidsduur en de omvang van de aanspraak en daarmee een primaire arbeidsvoorwaarde. Zoals bekend, vallen de primaire arbeidsvoorwaarden niet onder de werkingssfeer van artikel 27 WOR.

De ondernemingsraad betoogt dat in casu sprake is van een vakantieregeling, daarbij verwijzend naar het van toepassing zijnde artikel 22 ARAR en de IKAP-regeling. De Kamer kan de ondernemingsraad hierin niet volgen. Artikel 22 ARAR heeft betrekking op de vaststelling van de omvang van de aanspraak op vakantie en betreft dus een primaire arbeidsvoorwaarde.

Het artikel 22 ARAR en de IKAP-regeling heeft geen betrekking op de vaststelling van de organisatorische spelregels binnen de onderneming ten aanzien van de wijze en/of het tijdstip waarop de vakantie wordt opgenomen. Het instemmingsrecht krachtens de WOR bestrijkt uitsluitend besluiten van de ondernemer/bestuurder die tot strekking hebben de opname te regelen voor het personeel of groepen van het personeel. Van een zodanig besluit is de Kamer in casu niet gebleken.

Ter zitting is duidelijk geworden dat met name de ondernemingsraad behoefte heeft aan een meer algemene kadering van het probleem, in de verwachting dat dit zou kunnen bijdragen aan de oplossing ervan. In dit verband merkt de Kamer het volgende op.

Op grond van artikel 23, tweede lid, WOR kunnen de ondernemingsraad en/of de bestuurder alle aangelegenheden de onderneming betreffende in de overlegvergadering aan de orde stellen, waarvan de ondernemingsraad en/of de bestuurder overleg wenselijk achten. Het door de bestuurder geformuleerde beleid ten aanzien van afkoop kan op basis van dit overlegrecht inhoudelijk worden besproken in de overlegvergadering.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, WOR dient de bestuurder desgevraagd de informatie waarover hij beschikt aan de ondernemingsraad te verstrekken die de ondernemingsraad redelijkerwijze nodig heeft voor het vervullen van zijn taak. De ondernemingsraad heeft ingevolge artikel 28, eerste lid, WOR de taak om te bevorderen dat de geldende voorschriften op het gebied van de arbeidsvoorwaarden en de overige in dat artikel genoemde aandachtsgebieden, worden nageleefd.

Op grond van artikel 31, eerste lid, WOR in samenhang met artikel 28, eerste lid, WOR, kan de ondernemingsraad de bestuurder vragen door middel van de cijfermatige onderbouwing het beleid inzake in- en afkoop inzichtelijk te maken en kan de ondernemingsraad de juiste toepassing van artikel 22 ARAR en de IKAP-regeling stimuleren. Artikel 22 ARAR en de IKAP-regeling vormen het kader voor de toetsing van de verzoeken om afkoop. De vrijheid van een werkgever om beleid te maken inzake afkoop van vakantieaanspraken wordt beperkt door hetgeen in genoemde regelingen is vastgelegd. In het verlengde hiervan wijst de Kamer er op dat de beleidsvrijheid van een werkgever ter zake ook anderszins beperkt kan zijn/worden. De totstandkoming van nieuwe regelgeving op het terrein van de primaire arbeidsvoorwaarden brengt dit met zich mede. Bij wijze van voorbeeld noemt de Kamer de recent tot stand gekomen levensloopregeling, die er in voorziet dat een werknemer van jaar tot jaar kan besluiten een gedeelte van zijn vakantieaanspraken te verkopen en de opbrengst ervan te reserveren voor een opname in tijd op een ander tijdstip.

Artikel 31a WOR bepaalt dat de bestuurder ten minste twee keer per jaar aan de ondernemingsraad mondeling of schriftelijk algemene gegevens verstrekt omtrent de werkzaamheden en de resultaten in het verstreken tijdvak (financiële jaarrekening) en de verwachtingen ten aanzien van die werkzaamheden en de resultaten van de onderneming in het komende tijdvak (begroting, meerjarenplannen e.d.). Op grond van genoemde bepalingen wordt in de overlegvergadering gesproken over de financiële positie van de onderneming en kan het door de bestuurder te voeren of gevoerde beleid ten aanzien van de afkoop van vakantie-uren aan de orde worden gesteld.

Door de Kamer is ten tijde van de hoorzitting gewezen op het kapitaliseren van in- en afkoop van vakantie-uren (opnemen van de financiële verplichting op de balans). Een ander aspect dat aan de orde zou kunnen komen, heeft betrekking op het tijdspad van het vaststellen van beleid inzake afkoop. Doordat lopende het kalenderjaar meer inzicht wordt verkregen in de gerealiseerde productiecijfers ten opzichte van hetgeen is begroot, kan de bijstelling van beleid gedurende het jaar tot de mogelijkheden behoren.

Advies

De Kamer spreekt uit dat het besluit zoals dit is gecommuniceerd met het personeel op 21 februari 2006 en zoals dit nader is genuanceerd in de bestuursvergadering d.d. 22 maart 2006, niet instemmingsplichtig is.

De Kamer beveelt aan dat partijen het geformuleerde beleid ten aanzien van afkoop van vakantie-uren in de overlegvergadering bespreken.

Den Haag, d.d. 20 juli 2006

De Bedrijfscommissiekamer voor Rijk en Politie,
namens deze,

mw. A. J. Jansen
voorzitter

mw. J. C. Dekker
secretaris

Wanneer partijen ook na dit advies niet tot overeenstemming komen, kunnen zij het geschil, onder overlegging van dit advies, binnen dertig dagen na verzending daarvan, bij gemotiveerd schrijven voorleggen aan de Rechtbank, sector Kanton, (artikel 36, vierde lid, van de WOR).